

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Δεκάτον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

'Ἐτος χίλια κι' ἑννιάκοντα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολή.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελετή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τριάντα
καὶ γαλήνη πολλή κατὰ πάντα.

'Ἐπτακόσια καὶ δέκα κι' ὀκτώ,
νέος χρόνος μὲ κρῖο φηκτό.

Ὁ φεύγων καὶ δούων Αἰὼν
πρὸς κόσμον λαλεῖ γενεῶν.

Φεύγω καὶ αἶρω πίσω μου τοὺς ἑκατὸ μου χρόνους
μαύτους, κλάφαις, αἵματα, καὶ βογγητὰ καὶ πόνους,
εἶδα νὰ πῆσθ τῶν Παππῶν
ἢ κοσμοκρατορίας,
καταστροφῆς ἀνατροπῶν
κι' ἐρείπια μυρία.

Εἶδα τὸν κόσμο τὸν ζουρλό,
ποῦ δὲν τοῦ λείπει γνῶσις,
εἶδα καπνοὺς τοῦ Βατερλώ,
Ναπολιόντων πτώσεις,
εἶδα τοὺς θρόνους τοὺς χρυσοῦς
νὰ τρέμου, ν' ἀνταρξίζονται,
εἶδα τῆς γῆς τοὺς κολοσσούς
'στὸ χῶμα νὰ σωριάζονται.

Εἶδα τὰν θνητῶν τῆς μοίρας
κι' ἐξέρθηκα 'στὰ γέλοια,
αἶρω πίσω μου πορφυραίς,
ποῦ 'γινήκανε κουρέλια.

Εἶδα λάβρους κερανοὺς
ἀπὸ 'πάνω μου νὰ λάμπουν,
εἶδα καὶ τοὺς Γερμανοὺς
μῆσα 'στὸ Παρίσι νάμπουν.

Τὰ μαλλιά μου 'τράβηξα μὲ τῆς γῆς τὸ φέμμα,
ἔβουσα τὴν δίψα μου οἱ πολέμων αἵμα,
χαλασμούς ἐσθλίζαν περὶφορίας Φήμαις,
σὺν τὸν Φάουστ 'γάλασα μὲ τῆς 'Ἐπιστήμαις.

Νέους ἀθλους 'μέτρησα τῶσαν ἡμιθέων,
γῆρας ἑκατάφαγαν σπλάγχα Προμηθέων,
ἄκουσ' ἄρπα τοῦ Δαυὶδ ὕμνον ν' ἀνακρούσθ,
εἶδα τὸν Βισμάρκ νεκρὸ, μὰ καὶ τὸν Μπουδούση.

Εἶδα καὶ Ρωμηῶν προγόνους
'στὰ βουὰ σὺν αἰτούς,
ὅπου 'πολεμοῦσαν χρόνους
δίχως Στόλους καὶ Στρατούς.

'Ἐκαναν κλεφτοπολέμους, ἐφοροῦσαν σουφτανίλα,
'σοῦκτανων τὸ δαμασκι,
ἔβιναν ἀπὸ φλασκί,
καὶ τοὺς ἔβιναν 'Ἀνδρούτσο, Μάρκο Μπότσαση, Τζαβίλα.

'Απ' αὐτοὺς «ἀπαλλαγίνας» δὲν ἔλεγτο κανεὶς,
μήτε Μπόροκις ἦσαν τότε, μήτε κἄν ὀμαγεῖς,
μήτε Φραγκολεξαντίνοι, μήτε μίγαρα μὲ τζόγους,
μόνον φρόνημα γενναῖον,
ὄσν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους
προστυχιά καὶ τῶν γονίων.

Κεῖ ἐγὼ μισὰ 'στοὺς πολέμους καὶ 'στὸ βόγγο καὶ τοὺς πό-
ἐλεγα πρὸς τοὺς προγόνους: [vous
« Ἄν εἰξεύρατε τί κράτος μιά φορὰ θὰ κάνετε,
δὲν θὰ 'θέλατε ποτὲ σὰς τον καιρὸ νὰ χάνετε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουφεκία,
δίχως πῆταις καὶ τσουρέκια.

«Τί τοῦ κακοῦ πολεμάτε μὲς 'στῆς λαύραις καὶ 'στὰ χιό-
θάλθουν 'μέραις, θάλλουν χρόνια, νῆαις;
ποῦ θ' ἀκούνε τὸνομά σὰς καὶ θὰ νοιώθου ἀναγοῦλα...
δὸς τοῦ 'λευθερίας θὰ τρῶνε, κεῖ ἡ ψυχὴ των θάναϊ δούλα».

Μὰ δὲν μ' ἀκουσαν εἰκονοί
κεῖ ἔκαναν αὐτὸ τὸ κράτος,
ποῦναί φλογερὸ καμίνι
καὶ τοῦ Μωυσιῶς βάτος.

Εἶδα καὶ τοὺς ἀπογόνους μὲ τὰ Φράγκικα τὰ ρούχα
'στοὺς παλῆους φουτανελάδες νὰ φωνάζου γιοῦχα γιοῦχα,
καὶ νὰ δείχνου τὴν γροθιά των
'μπρὸς σὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
ν' ἀκούου καὶ τὰ σπαθιά των
γιὰ νὰ σφάζουε βαρβαρούς.

Καὶ τοὺς ἀκουσα γελῶν μεία 'στῶν σφαιρῶν τὸν ἦγον
μὲ τοὺς Ἰσκιούς νὰ 'μιλοῦν τῶν προγόνων τῶν προστύχων,
καὶ τοὺς εἶδα 'μπρὸς 'στὸ φεῖ μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πένα, νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πάλα,
καὶ 'στοὺς Ἰσκιούς τῶν προγόνων νὰ μὴ ρίχνουε ματιὰ,
μὰ νὰ βλέπουε τοὺς 'δικούς των, ὅπου φεύγαε πηλάα.

'Ἐξερῆθηκα 'στὰ γέλοια
μὲ τοὺς νέους ἀπογόνους,
μὲ τῶν Φράγκων τὰ κοπέλια,
τοὺς Τουρκο-Βουλγαροκτόνους.

Τώρα ξίση κοφτερὰ
σὲ τραπέζια γύρω γύρω
κόβουε τὸν μπακαρὰ,
κόβουε τὸ τρίτσο-τίρο.

Τώρα κόβουε κομμάτια Βασιλοπῆτας καὶ κούρκων
καὶ παντοδαπῶν κρέατων...
ἐλογάριαζαν νὰ κόβουε τὰ μέλιττα τῶν Τούρκων
καὶ 'κοπήκαν τὰ 'δικὰ των.

Ρωμιοὶ μὲ ραδιγκότες, μὲ φουκίνε, μὲ βελαδες,
κόψετε κἀθε σῆσι μὲ τοὺς φουσταναλάδες,
ἀποκρύκατέ τους εἰς τοὺς κατόπι χρόνους
καὶ 'πίστε πᾶς βουνίσσιους δὲν θέλατε προγόνους.

Σεῖς κυανῶν αἰμάτων, σεῖς ἀργοντιᾶς καθήρφατες,
ἀρματωλοῦς σὰς 'βρήκα καὶ σὰς ἀφίνω κλέφταις,

τίτοιους σὰς παραδίω 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
ν' ἀγωνισῆτε κεῖ 'ἄλλον ποδακρὸν ἀγῶνα.

'Ἐκατὸ διαβῆκαν χρόνοι, ποῦ κεῖ ὁ Σολωμὸς 'γεννήθη,
κεῖ 'ἀνδριάς 'στὸν τροβαδούρου ἕως τώρα δὲν ἔστηθη,
κεῖ 'ἔγινε κεῖ 'ἐπιτροπὴ
ἀνδριάντα νὰ τοῦ κἀνη,
καὶ τὰ πρέποντα νὰ 'πῆ,
μὰ θαρρῶ πᾶς λόγια χάνει.

Ποῖος ἔξυπος Φραγκο-Ρωμῆρος, ποῖος λέων τοῦ σαρμοῦ
κεῖ 'ἕνα λεπτὸ γι' ἀγάλματα θὰ δώσῃ Σολωμοῦ;
εἰδὼ δὲν ἔστησαν σ' αὐτοὺς ἐν' ἀνδριάντ' ἀκόμα,
ποῦ τρῶνε σολωμοῦς κουτιῶν μὲ πηχιατὸν στόμα,
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σολωμὸ
θάχατε πῆρα καὶ καυμῶ;

Τί περισσότερον ζητεῖ κεῖ αὐτὸς ὁ μακαρίτης;
ἡ μουσικὴ τὸν «Ἐθνικὸν» ὅποταν ἀνακρούη,
μὲ σέβας δὲν σκόνειται κἀθε Ρωμῆρος πολίτης,
δὲν βγαίνει τὸ καπέλο του κεῖ ὀρθὸς δὲν τὸν ἀκούει;
Τίτοια τιμὴ πραγματικῶς τρεῖς ἀνδριάντας κάνει,
Θεὸς 'σχωρίστων, βρεῖ παιδίον, μόνον αὐτὸ τὸ φθάνει.

Εἶναι κανεὶς νὰ μὴ γελᾷ;... 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
λεπτὰ νὰ θέλου καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦψαλαν τὸν Ἀγῶνα.
Πιστεύω κεῖ 'οἱ Ζακυνθῖνοι πᾶς θέλου ν' ἀστεῖεῖωνται,
ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι χωρατὰ κεῖ ἂν ὄντως σοβαρεύωνται,
τότε τὸν ἀνδριάντα του νὰ τοῦ τὸν κἀνουε μόνου
καθὸ συμπατριῶτου...
εἰδὼ κανεὶς σῆμα πεντάρια δὲν πληρόνει
μήτε γιὰ τὸν 'δικὸ του.

Μὲς 'στὴν ἄδυσσον πετῶ,
χαίρετε, σὰς χαίρετῶ,
τώρα 'στὰ γράμματα μου σὰς εἰδῶσσα πολλῶ,
χαίρε, νικητῶν λερωσί,
μὰ πρὶν φύγω καὶ τοῦ μπίστια τροβαδούρου Φασουλλῆ
φτύνω τὸ τραγίσιου μουσί.

Σὰς εὐρήκα δίχως Στίμμα, σὰς ἀφίνω μὲ Κορῶνα...
ζεπροβάλλετε μὲ φουσσάκις 'μπρὸς 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα.

'Ο Φασουλλῆς τὰ Κάλαντα τὰ λέει δίχως τάλαντα.

Νὰ σὰς τὰ 'ποῦμε;... 'πίστε τα... λοιπὸν καλημεροῦδισ,
κεῖ ' Ἄη-Βασίλης ἔρχεται κεῖ ἄρχιζουε τὰ τραγοῦδισ.
' Ἀρχιμηνιάς, ἀρχιχρονιάς, κεῖ ἀρχαὶς Αἰῶνος νέου,
τὸ στόμα νὰ χορτάσωμε τοῦ καθενὸς ὀνέου,
νὰ φάμε Βασιλοπῆταις, πουλερικὰ καὶ διάνους,
σπακίταις καὶ γυρέψωμε, προδιβασμοῦς, στεφάνους.

Καθ' αἰῶνας ὅπου φθάνει
χρόνους ἑκατὸ μὰς κάνει,
κἀθε χρόνος ὅπου τρέχει
μὰ ντουζίνα μῆνης ἔχει,
κἀθε νέος μῆνας πάντα
ἔχ' ἡμέραις ὡς τριάντα,
μὰ τυχαίνουε ποῦ καὶ ποῦ νᾶχη καὶ τριανταμῆς,
καὶ 'στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἔλοι τρέχουε 'στὸν Ταμίαι.